

Částečné zpětvzetí žaloby ze dne 4.12.2018 ohledně části nároku na náhradu mzdy za říjen 2016 ve výši 28.171 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky za dobu od 16.11.2016 do zaplacení, části nároku na náhradu mzdy za listopad 2016 ve výši 44.268 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky za dobu od 16.12.2016 do zaplacení, úroku z prodlení ve výši 8,05 % jdoucím z části nároku na náhradu mzdy za měsíc prosinec 2016 v částce 44.268 Kč za dobu od 16.1.2017 do 19.9.2018, není účinné.

- III. Řízení se pro část nároku na náhradu mzdy za říjen 2016 ve výši 34.838 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky za dobu od 16.11.2016 do zaplacení, pro část nároku na náhradu mzdy za listopad 2016 ve výši 61.102 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky za dobu od 16.12.2016 do zaplacení, pro část nároku na náhradu mzdy za prosinec 2016 ve výši 745,93 Kč, pro úrok z prodlení ve výši 8,05 % z části nároku na náhradu mzdy za prosinec 2016 ve výši 61.102 Kč jdoucí od 16.1.2017 do 19.9.2018, částečně **zastavuje** a rozsudek a doplňující rozsudek se v tomto rozsahu **ruší**.
- IV. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odst. I v části přiznávající část nároku na náhradu mzdy za prosinec 2016 ve výši 18.671,67 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky za dobu od 16.1.2017 do zaplacení, **potvrzuje**.
- V. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odst. I v části přiznávající úrok z prodlení ve výši 0,45 % z částky 18.671,67 Kč od 16.1.2017 do zaplacení mění tak, že v této části se žaloba **zamítá**.
- VI. Rozsudek soudu prvního stupně a doplňující rozsudek se v části zamítající část nároku na náhradu mzdy za prosinec 2016 ve výši 41.684,40 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky za dobu od 16.1.2017 do zaplacení, **potvrzují**.
- VII. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem uložil žalovanému zaplatit žalobci 196.028,60 Kč s příslušenstvím (výrok I.), žalobu ohledně 27.152,40 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II.), o nákladech řízení mezi účastníky rozhodl tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 94.522,40 Kč (výrok III.). Protože však okresní soud tímto rozsudkem nerozhodl o celém předmětu řízení (273.750 Kč s příslušenstvím), na pokyn odvolacího soudu rozhodl doplňujícím rozsudkem o zbytku nároku ve výši 50.569 Kč s příslušenstvím tak, že v této části žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení (vše ve výroku I. doplňujícího rozsudku) a dále rozhodl o částečném zpětvzetí žaloby žalobcem, které žalobce uplatnil v odvolacím řízení tak, že toto zpětvzetí je ohledně částky 116.706,60 Kč neúčinné (výrok II. doplňujícího rozsudku). Žalobce uplatňuje v tomto řízení nárok ve výši 273.750 Kč. Ve fázi řízení před soudem prvního stupně žalobce požadoval celkem 171.754 Kč jako náhradu mzdy z neplatně skončeného pracovního poměru za období od 1.10.2016 do 31.12.2016 a dále náhradu škody ve výši 51.428,33 Kč vzniklé žalobci tím, že ho žalovaný nezařadil do VSP programu, tedy zvláštního režimu odměňování a uvedená částka představuje rozdíl mezi nárokem na náhradu mzdy za výše uvedené období a výší mzdy, které by dosáhl ve stejném období, kdy by byl odměňován v rámci VSP programu. Ohledně zbývající částky 50.569 Kč žalobce nijak v této fázi řízení neargumentoval. Okresní soud v řízení zjistil z nesporných tvrzení stran a z provedeného dokazování, že žalovaný dal žalobci dne 13.6.2016 výpověď podle § 52 písm. g) zákoníku práce, tato výpověď byla rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově č.j. 9C 233/2016-57 shledána neplatnou. Dne 20.6.2016 oznámil žalobce žalovanému, že trvá na tom, aby ho žalovaný dále zaměstnával. Žalovaný však žalobci práci nepřiděloval, rozhodně v období od 1.10.2016 do 31.12.2016. Část měsíce října 2016 byl žalobce v pracovní neschopnosti. Na rozdíl od žalobce, který zastává právní názor, že rozhodným obdobím

pro stanovení výše nároku na náhradu mzdy z neplatného skončení pracovního poměru je 3. čtvrtletí roku 2016 (a protože žalobce v tomto období nepracoval, je třeba vycházet z pravděpodobného výdělku), uzavřel okresní soud, že vzhledem k tomu, že výpovědní lhůta uběhla dne 31.8.2016, je rozhodným obdobím předcházející čtvrtletí, tedy 2. čtvrtletí roku 2016, ve kterém žalobce u žalovaného pracoval, vyšel při stanovení výše náhrady mzdy z průměrného hodinového výdělku žalobce v tomto období ve výši 361,85 Kč. Výslednou výši nároku stanovil vynásobením průměrného hodinového výdělku počtem pracovních hodin v měsících říjnu, listopadu a prosinci 2016 (za měsíc říjen 2016 započítal 112 hodin vzhledem k pracovní neschopnosti žalobce v části tohoto měsíce), výši předmětného nároku stanovil částkou 167.898,40 Kč. Okresní soud dále shledal částečně důvodným požadovaný nárok žalobce na náhradu škody, když měl za prokázané, že žalobce měl být po uplynutí určité doby v pozici regionálního vedoucího prodeje zařazen do VSP programu odměňování. Protože přiznaná náhrada mzdy ve smyslu § 69 zákoníku práce pokrývá žalobce pouze nárok na výplatu průměrného výdělku a žalovaný mu VSP modelem garantoval výdělek vyšší, vznikla žalobci škoda spočívající v rozdílu mezi přiznanou náhradou mzdy za předmětné měsíce a modelovým výpočtem odměňování žalobce podle VSP programu. Tento rozdíl existuje pouze za měsíce říjen 2016 v částce 18.068 Kč a za měsíc listopad 2016 ve výši 10.062,40 Kč, celkem tedy 28.130,40 Kč, v tomto rozsahu přiznal náhradu škody, ve zbytku žalobu zamítl.

2. V doplňujícím rozsudku okresní soud zamítl zbytek uplatněného nároku ve výši 50.569 Kč s příslušenstvím. V této fázi již rozhodoval o žalobcem odlišně právně odůvodněném nároku. Žalobce setrvává na požadavku na zaplacení částky 273.750 Kč, avšak nyní celou částku požaduje z titulu náhrady mzdy za stejné období (1.10.2016 – 31.12.2016). Konkrétně požaduje náhradu mzdy za říjen 2016 ve výši 63.009 Kč, náhradu mzdy za listopad 2016 ve výši 105.370 Kč a náhradu mzdy za prosinec 2016 ve výši 105.370 Kč. Svou argumentaci doplnil o tvrzení, že ke dni 31.8.2016, kdy podle závěru okresního soudu měla uběhnout výpovědní lhůta z neplatné výpovědi, byl žalobce v pracovní neschopnosti, proto ve smyslu § 53 odst. 2 zákoníku práce k tomuto datu nemohla uběhnout výpovědní lhůta s ohledem na existenci ochranné doby (pracovní neschopnost). Došlo k posunutí konce běhu výpovědní lhůty na 11.12.2016. Žalobci tedy přísluší za období od 12.10.2016 do 11.12.2016 nárok na náhradu mzdy z titulu jiné překážky v práci na straně zaměstnavatele spočívající v nepřidělování práce a teprve za období od 12.12.2016 do 31.12.2016 náleží žalobci nárok na náhradu mzdy z titulu neplatné výpovědi z pracovního poměru. Pro oba nároky je rozhodným obdobím 3. kalendářní čtvrtletí roku 2016, ve kterém žalobci nebyla přidělována práce, a proto nepracoval, je proto třeba vycházet z pravděpodobného výdělku, kterého by žalobce dosáhl, pokud by byl zařazen do systému odměňování podle VSP programu. Podle tohoto systému by obdržel základní mzdu ve výši 39.600 Kč měsíčně, měsíční motivační prémie ve výši 20.000 Kč, provizi z obrátu ve výši 0,5 % z každého realizovaného a zaplaceného obchodu v oblasti automatizace a dále tzv. VSP provize (podíl z rabatového základu a podíl z hospodářského výsledku) ve výši podle simulace vypracované žalovaným. Okresní soud při vydání doplňujícího rozsudku plně setrval na svých předchozích skutkových i právních závěrech, zopakoval, že shledal uplatněný nárok důvodným ve výši, v jaké byl přiznán v původním rozsudku a zbývající část uplatněného nároku ve výši 50.569 Kč s příslušenstvím zamítl. Protože žalobce po zahájení odvolacího řízení vzal žalobu částečně zpět pro částku 207.616,38 Kč, okresní soud podle § 96 odst. 5 o.s.ř. rozhodl, že ve vztahu k částce 116.706,60 Kč je toto zpětvzetí neúčinné vzhledem k tomu, že původní rozsudek je ohledně uvedené částky pravomocným. Ve zbytku má o částečném zastavení řízení ve smyslu § 222a o.s.ř. rozhodovat odvolací soud. Okresní soud nevysvětlil, co přesně představuje částka 116.706,60 Kč, zda jde o jistinu či úrok či součet obojího, není zřejmé, o jaký konkrétní nárok, za který uplatňovaný měsíc jde.
3. Proti rozsudku č.j. 6C 191/2017-102 podal odvolání žalovaný, svým odvoláním napadá výrok I. z části, a to ohledně 79.321,60 Kč (původní vymezení rozsahu podaného odvolání v podání ze dne 27.8.2018 bylo shledáno odvolacím soudem jako neurčité a nejasné, žalovaný poté podáním ze dne

18.9.2019 blíže specifikoval rozsah, ve kterém napadá výrok I. rozsudku, zejména s ohledem na to, v jakém rozsahu napadá nároky za jednotlivé měsíce, když bez této konkrétní specifikace nebylo možné určit, v jaké konkrétní části je napadený výrok I. odvoláním nedotčen a nabyl právní moci, tedy v jakém rozsahu je učiněné zpětvzetí žaloby neúčinné). Žalovaný dále napadá výrok III. o náhradě nákladů řízení. Žalovaný navrhuje, aby napadený rozsudek byl v této části zrušen a vrácen soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalovaný nesouhlasí se závěrem okresního soudu, že žalobce měl být zařazen do VSP odměňování, tento závěr podle názoru žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování a je v rozporu s výpovědí svědka [REDACTED]. Obdobně jako žalobce ve svém odvolání poukazuje na obsah mzdového listu žalobce za rok 2016, ze kterého vyplývá, že žalobce byl v pracovní neschopnosti v měsíci červnu 14 dnů a po celé období měsíců července a srpna 2016. Z tohoto důvodu měla výpovědní doba skončit až ve 4. čtvrtletí 2016, rozhodným obdobím je tedy 3. čtvrtletí roku 2016. Žalovaný provedl výpočet pravděpodobného výdělku ve 3. čtvrtletí roku 2016 podle jím přijatého výkladu odměňování podle VSP programu, v tomto rozsahu nárok uznává, ohledně rozdílu podává odvolání.

4. Proti rozsudku č.j. 6C 191/2017-102 podal odvolání také žalobce, tento rozsudek napadá ve výrocích II. a III., dále podává odvolání proti doplňujícímu rozsudku, a to proti oběma jeho výrokům. Jako odvolací důvody uplatňuje důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o.s.ř. Následně vzal žalobce své odvolání proti výroku II. doplňujícího rozsudku zpět, odvolací soud proto podle § 207 odst. 2 o.s.ř. odvolací řízení v tomto rozsahu zastavil. V tomto odvolání žalobce zcela změnil právní argumentaci (viz odstavec č. 2 tohoto odůvodnění), navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek i rozsudek doplňující změnil tak, že žalobě bude vyhověno v plném rozsahu. Okresní soud měl nesprávně stanovit rozhodné období pro výpočet nároku jako 2. čtvrtletí roku 2016, správně jím má být 3. čtvrtletí 2016 a výdělek žalobce za toto období je třeba určit jako pravděpodobný výdělek, a to podle zásad VSP programu. Systém VSP odměňování je třeba zohlednit v rámci stanovení pravděpodobného výdělku, nikoliv jako nárok na náhradu škody, když s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 2343/2003, podle kterého zaměstnanec, s nímž byl neplatně rozvázan pracovní poměr, má nárok na náhradu škody vzniklé z tohoto titulu pouze v tom rozsahu, která nespočívá ve ztrátě na výdělku, neboť tato ztráta má být kompenzována nárokem na náhradu mzdy z neplatného rozvázaní pracovního poměru. Další podrobná argumentace žalobce se týká způsobu stanovení pravděpodobného výdělku žalobce za 3. čtvrtletí 2016 ve vztahu k způsobu odměňování v rámci VSP programu.
5. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání účastníků má náležitosti uvedené v § 205 odst. 1 o.s.ř. Po zjištění, že odvolání účastníků byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a jsou přípustná, přezkoumal napadený rozsudek a doplňující rozsudek v rozsahu, ve kterém byly odvoláními napadeny, a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.
6. Podle § 69 odst. 1 zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb.) dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době, a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu. Náhrada podle věty první přísluší zaměstnanci ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, až do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru.
7. Podle § 353 odst. 1 zákoníku práce průměrný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období.

8. Podle § 354 odst. 1 zákoníku práce není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí.
9. Podle § 53 odst. 1 písm. a) zákoníku práce se zakazuje dát zaměstnanci výpověď v ochranné době, to je v době, kdy je zaměstnanec uznán dočasně práce neschopným, pokud si tuto neschopnost úmyslně nepřivodil nebo nevznikla-li tato neschopnost jako bezprostřední následek opilosti zaměstnance nebo zneužití návykových látek, a v době od podání návrhu na ústavní ošetřování nebo od nástupu lázeňského léčení až do dne jejich ukončení; při onemocnění tuberkulózou se tato ochranná doba prodlužuje o 6 měsíců po propuštění z ústavního ošetřování.
10. Podle § 53 odst. 2 zákoníku práce byla-li dána zaměstnanci výpověď před počátkem ochranné doby tak, že by výpovědní doba měla uplynout v ochranné době, ochranná doba se do výpovědní doby nezapočítává; pracovní poměr skončí teprve uplynutím zbývajících částí výpovědní doby po skončení ochranné doby, ledaže zaměstnanec sdělí zaměstnavateli, že na prodloužení pracovního poměru netrvá.
11. Podle § 54 písm. d) zákoníku práce zákaz výpovědi podle § 53 se nevztahuje na výpověď danou zaměstnanci pro jiné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci (§ 52 písm. g/) nebo porušení jiné povinnosti zaměstnance stanovené v § 301a zvláště hrubým způsobem (§ 52 písm. h/); to neplatí, jde-li o těhotnou zaměstnankyni, zaměstnankyni čerpající mateřskou dovolenou, nebo o zaměstnance anebo zaměstnankyni, kteří čerpají rodičovskou dovolenou.
12. Žalobce podáním ze dne 4.12.2018, tedy již za probíhajícího odvolacího řízení, vzal žalobu částečně zpět pro 207.616,38 Kč s odůvodněním, že obdržel od žalovaného tuto částku dne 19.9.2018 ve čtyřech platbách. Protože žalovaný při provedení těchto plateb nespécifikoval, kterou z pohledávek žalobce za žalovaným tímto plní, a žalobce má za žalovaným více pohledávek, žalobce postupoval podle § 1932 a 1933 o.z. a toto plnění si započel na pohledávky uplatněné v tomto řízení, a to vždy nejprve na starší pohledávku a nejprve na příslušenství a následně na jistinu. Tímto způsobem byla zcela uhrazena pohledávka na náhradu mzdy za říjen 2016 v požadované výši 63.009 Kč včetně veškerého úroku z prodlení, taktéž byla zcela uhrazena pohledávka náhrady mzdy za listopad 2016 včetně veškerého příslušenství. Zbývajících plnění si započel na úrok z prodlení s úhradou nároku na náhradu mzdy za prosinec 2016, a to za období od 16.12.2016 do 19.9.2018, zbývajících část plnění ve výši 745,93 Kč si započel na jistinu, tedy náhradu mzdy za prosinec 2016. Žalobce tedy bere žalobu částečně zpět ohledně nároku na náhradu mzdy za říjen 2016 zcela včetně uplatněného příslušenství, zcela ohledně nároku na náhradu mzdy za listopad 2016 včetně veškerého příslušenství. Pokud jde o nárok na náhradu mzdy za prosinec 2016, bere jej na jistinu zpět pro 745,93 Kč a úrok z prodlení z tohoto nároku bere zpět ohledně období od 16.1.2017 do 19.9.2018.
13. Protože k tomuto částečnému zpětvzetí žaloby došlo v průběhu odvolacího řízení, ve smyslu § 222a o.s.ř. má o něm v plném rozsahu (tedy včetně případného rozhodnutí o neúčinnosti části či celého zpětvzetí) rozhodovat odvolací soud. Jestliže okresní soud v doplňujícím rozsudku výrokem II. rozhodl, že toto částečné zpětvzetí žaloby je ohledně částky 116.706,60 Kč neúčinné, rozhodoval v rozporu s výše uvedeným. Podstatnější je, že toto rozhodnutí je nejasné a neurčité. Z tohoto rozhodnutí, které je odůvodněno pouze stručně, není vůbec zřejmé, co uvedená částka 116.706,60 Kč představuje. Pokud se jedná o požadovanou jistinu, pak není zřejmé, kolik z této částky připadá na jednotlivé dílčí nároky požadované za měsíce říjen, listopad a prosinec 2016, pokud by mělo jít o součet jistiny a úroku z prodlení, pak je tento výrok zcela nejasný. Dále je podstatnou okolností, že v okamžiku vydání tohoto rozhodnutí okresním soudem, nebylo zcela jasné, v jakém rozsahu je odvoláním napadený výrok I. rozsudku č.j. 6C 191/2017-102, když původní vymezení v podání žalovaného ze dne 27.8.2018 nebylo zcela jasné. Žalovaný v odstavci 2 uvedl pouze, že napadá výrok I. co do částky 79.322 Kč, nebylo však zřejmé, kolik z této částky

případá na jednotlivé dílčí nároky za jednotlivé měsíce. Toto nebylo seznatelné ani ze základu pro běh úroků z prodlení uvedené v další části věty, když součet částek 27.424 Kč, 29.480 Kč a 19.417 Kč neodpovídá výše uvedené částce 79.322 Kč. Tato otázka byla vyjasněna až na výzvu odvolacího soudu podáním žalovaného ze dne 18.9.2019, když žalovaný v tomto podání podrobně uvedl, v jakém rozsahu napadá výrok I. tohoto rozsudku s ohledem na jednotlivé dílčí měsíční nároky. Ke dni vydání tohoto rozhodnutí nebyly objektivně dány podmínky pro stanovení části zpětvzetí žaloby, která není účinná proto, že výrok I. původního rozsudku nabyl právní moci. Rozhodnutí dále není správné proto, že zcela pomíjí existenci požadovaného úroku z prodlení i toho, že výrok I. nabyl právní moci nejenom pro požadovanou jistinu, ale také pro část požadovaného úroku z prodlení. Odvolací soud proto změnil tento nesprávný výrok tak, že tento formuloval podrobněji, aby z něj bylo zřejmé, v jaké části požadovaných jednotlivých měsíčních nároků je částečné zpětvzetí žaloby neúčinné, neboť v tomto rozsahu výrok I. původního rozsudku nabyl právní moci, a to nejenom ohledně jistiny, ale také požadovaného úroku z prodlení. Tento výrok sice není dotčen odvoláním (žalobce proti němu sice podal odvolání, následně jej ale vzal zpět a odvolací řízení v tomto rozsahu bylo zastaveno), ale bez změny tohoto nesprávného rozhodnutí nelze v této věci řádně pokračovat a správně a smysluplně rozhodnout. Tento výrok proto odvolací soud považuje za výrok související s výroky, které jsou přímo napadené odvoláním, tedy za výrok, který je otevřen odvolacímu přezkumu. Odvolací soud proto postupem podle § 220 ve spojení s § 222a, § 96 odst. 5 o.s.ř. rozhodl o změně tohoto výroku tak, že přesně a správně uvedl rozsah jednotlivých dílčích nároků za jednotlivé měsíce včetně příslušenství, ohledně kterých je částečné zpětvzetí žaloby neúčinné.

14. Odvolacímu soudu zbývá rozhodnout o zbytku částečného zpětvzetí žaloby, tedy v rozsahu, jak je uveden ve výroku III. tohoto rozsudku. Zpětvzetí v tomto rozsahu není neúčinné, neboť se týká části požadovaného nároku, který dosud nebyl pravomocně přiznán. Zpětvzetí není neúčinné ani pro nesouhlas žalovaného s tímto zpětvzetím. Žalovaný nesouhlasil se zpětvzetím s odůvodněním, že žalobce jeho částečné plnění nesprávně započítává na pohledávky jiné, než žalovaný těmito platbami hradil. Svou vůli, co každou konkrétní platbou hradí, žalovaný vyjádřil nejenom v dopise ze dne 18.9.2018, ale také ve zprávě pro příjemce při zadání platby. Žalovaný tedy těmito platbami hradil vedle odstupného také náhradu mzdy za 4. čtvrtletí 2016, ale pouze v té části, ve které výrok I. žalovaný nenapadl odvoláním, tedy v části, ve které je částečné zpětvzetí v žalobě neúčinné (jde o 116.707 Kč hrubého odpovídající 86.161,48 Kč čistého jako částka odpovídající přesně jedné z předmětných plateb), dále úroky z prodlení za tyto dva nároky. Důvodem nesouhlasu žalovaného s částečným zpětvzetím žaloby je tedy nesprávný postup žalobce, který nerespektuje žalovaným vyjádřenou vůli při částečné úhradě předmětných pohledávek. Žalobce nejprve argumentoval, že tato motivace není správným důvodem pro nesouhlas se zpětvzetím žaloby, následně však změnil stanovisko a navrhol, aby řízení v této části nebylo zastavováno, neboť jednal v omylu.
15. Vztít zpět lze pouze návrh, kterým se zahajuje řízení (žaloba, odvolání či dovolání), ostatní podání lze odvolat tak, že odvolání úkonu je účinné pouze tehdy, pokud dojde soudu nejpozději s odvolávaným úkonem. K odvolání tohoto zpětvzetí nedošlo. Žalobce nemůže žádným způsobem odvrátit účinky již jednou uplatněného částečného zpětvzetí žaloby. Podle názoru odvolacího soudu důvody žalovaného pro nesouhlas s částečným zpětvzetím žaloby nelze považovat za vážné důvody ve smyslu § 96 odst. 3 o.s.ř. Takovými vážnými důvody může být ochrana zájmů účastníka na projednání sporu, zejména tam, kde se protistrana zpětvzetím žaloby snaží zmařit vydání pro sebe nepříznivého rozsudku. Tento procesní institut má chránit oprávněné zájmy tohoto účastníka, který stojí na druhé straně sporu, než účastník, který uplatnil zpětvzetí žaloby. V daném případě žalovaný uvádí důvody, které směřují k ochraně nikoli jeho zájmů, ale zájmů žalobce, který použil přijaté částečné plnění ze strany žalovaného nesprávně na jiné nároky, než na které směřují, když nerespektoval žalobcem vyjádřenou vůli při zadání bezhotovostní platby a nevyzvedl si dopis, ve kterém důvody těchto plateb žalovaný vysvětloval. Sám žalobce připojil k podání, ve kterém uplatnil částečné zpětvzetí žaloby, snímky detailu jednotlivých plateb jako

výstupu internetového bankovníctví, když u všech těchto čtyř plateb je jako zpráva pro příjemce uveden účel každé platby tak, jaký uvádí žalovaný. Je tedy zřejmé, že žalovaný jednoznačně vyjádřil účel těchto plateb, žalobce tuto vůli nerespektoval a započítal nesprávně tyto platby na něco jiného, než na co skutečně směřují (žalobce provedl správné započtení pouze v tom rozsahu, ve kterém platba směřovala proti části nároku přiznaného výrokem I. původního rozsudku, proti kterému žalovaný nepodal odvolání, v tomto rozsahu je však částečné zpětvetí žaloby neúčinné – viz výše). Odvolací soud uzavírá, že za vážné důvody pro nesouhlas jednoho účastníka s částečným zpětvetím druhého účastníka, které jsou motivovány ochranou nikoliv vlastních zájmů, ale zájmů protistrany, nelze považovat za vážný důvod ve smyslu § 96 odst. 3 o.s.ř. Z vyjádření žalobce navíc vyplývá, že z procesní opatrnosti uplatnil části nároku, které takto omylem vzal zpět, z důvodu vyloučení nebezpečí promlčení nároku novým návrhem u okresního soudu. Částečným zastavením tedy žalobci nehrozí žádná neodčinitelná újma, ani potřeba nového řízení (tyto zbylé nároky lze bez nutnosti vést další řízení vypořádat dobrovolně podle závěrů v tomto řízení). Odvolací soud proto ve smyslu § 222a odst. 1 o.s.ř. řízení částečně zastavil pro část uplatněných nároků konkrétně uvedených ve výroku III. tohoto rozsudku, a protože v tomto rozsahu o těchto již bylo (dosud nepravomocně) rozhodnuto, ve stejném rozsahu zrušil napadený rozsudek a doplňující rozsudek. Předmětem řízení tedy zůstává část nároku žalobce na náhradu mzdy za měsíc prosinec 2016 ve výši 104.624,07 Kč s příslušenstvím.

16. Okresní soud po většinu řízení před soudem prvního stupně jednal o nejasné žalobě, když žalobce nejprve požadoval souhrnně 273.750 Kč s příslušenstvím za dva odlišné nároky (náhrada mzdy a náhrada škody), aniž by vyjasnil, kolik přesně na kterém z těchto nároků požaduje. Tuto vadu odstranil až podáním nazvaným závěrečný návrh ze dne 1.8.2018, toto podání je podle obsahu však změnou žaloby, neboť nově požaduje také úrok z prodlení a namísto původně požadované částky 273.750 Kč požaduje již celkem 223.181,33 Kč s příslušenstvím. Okresní soud však toto podání jako změnu žaloby neposoudil, pouze jej vzal na vědomí a podle něj rozhodoval. Jedná se o vadu řízení, avšak nikoliv vadu, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, pro kterou by bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit. Naopak odvolání žalobce proti původnímu rozsudku ze dne 27.9.2018, kde žalobce zásadním způsobem změnil svou právní argumentaci, není změnou žaloby, neboť nadále požaduje stejné plnění jako od počátku (částku 273.750 Kč s příslušenstvím) na základě stejných skutkových okolností.
17. Odvolací soud doplňoval dokazování pouze v tom rozsahu, který se týkal částečného plnění žalovaného vůči žalobci, na základě kterého vzal žalobce žalobu částečně zpět, neboť obě strany sporu měly rozdílný názor na to, na jaké pohledávky žalobce mohl a měl tyto platby započíst. Žalovaný prokázal, že dopisem ze dne 18.9.2018 (založen ve spise na č.l. 189, obálka o zaslání tohoto dopisu žalobci je založena na č.l. 182 a 183 spisu) zasláným žalobci v souvislosti s uskutečněním sporných plateb vyjádřil jednoznačně vůli, které konkrétní dluhy vůči žalobci hradí. Tuto vůli žalovaný vyjádřil i při zadání bezhotovostních plateb, když u každé z těchto plateb ve zprávě pro příjemce platby (žalobce) uvedl příslušné označení dluhu, který plní (viz detaily těchto plateb z internetového bankovníctví žalobce jako listiny předložené soudu samotným žalobcem na č.l. 169 a 179 spisu). Odvolací soud uzavírá, že žalovaný při provedení těchto sporných plateb jednoznačně vyjádřil, které dluhy jimi hradí, tuto vůli je nutno respektovat. Pokud žalobce tuto jednoznačně vyjádřenou vůli nerespektoval a započítal si tyto platby na pohledávky jiné, postupoval nesprávně. Pokud na základě tohoto nesprávného postupu vzal žalobu částečně zpět, činil tak na základě vlastního omylu, nikoliv pro chování žalovaného. Tento závěr je podstatný pro otázku nákladů řízení.
18. Za nadbytečné považoval odvolací soud provádět důkaz originálem dopisu žalovaného ze dne 18.9.2018, případně poštovní obálky, ve které byl zaslán, když jednoznačné vyjádření vůle žalovaného vyplývá již ze způsobu zadání bezhotovostních plateb s uvedením účelu plateb, což vyplývá z listin předložených stranou žalující.

19. Soud dále pro nadbytečnost neprováděl důkazy (potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení) ohledně přesné doby trvání pracovní neschopnosti žalobce v měsíci říjnu 2016, kterou odvolací soud původně požadoval pro účely stanovení správné výše nároku na náhradu mzdy za měsíc říjen 2016. Avšak vzhledem k tomu, že žalobce vzal žalobu ohledně tohoto dílčího nároku zpět v plném rozsahu a odvolací soud řízení v tomto rozsahu částečně zastavil, byl tento důkaz již nadbytečným.
20. Odvolací soud nejprve řešil otázku, zda skutkové tvrzení žalobce poprvé výslovně uvedené až v odvolání, a to, že dne 31.8.2016, kdy mělo dojít k uplynutí výpovědní lhůty, byl žalobce v pracovní neschopnosti, je či není novým tvrzením a zda je tvrzením přípustným v odvolacím řízení. Z obsahu spisu vyplývá, že otázka pracovní neschopnosti žalobce v roce 2016 nebyla v řízení blíže řešena, okresní soud se jí blíže nezabýval a účastníci tuto skutečnost před soudem prvního stupně netvrdili. Z obsahu spisu nevyplývá oprávněnost tvrzení žalobce obsaženého v podání uplatněném v odvolacím řízení ze dne 5.11.2019, že existence i doba trvání pracovní neschopnosti žalobce v roce 2016 byla mezi účastníky nesporná. Strany se k této otázce výslovně způsobem, který by byl zachycen v soudním spise, nevyjadřovaly, natož, aby toto činily výslovně nesporným. Této otázce se zčásti týkalo tvrzení žalovaného uvedené v podání ze dne 15.1.2018, konkrétně v tabulce týkající se října 2016, kde je uvedeno, že žalobce byl v době od 1.10. do 11.10.2016 „na nemocenské“. S tímto souvisí jediné skutkové zjištění okresního soudu o této otázce formulované v rozsudku č.j. 6C 191/2017-102 (viz odůvodnění odst. 6 „v měsíci říjnu 2016 byl žalobce v pracovní neschopnosti“). Otázky pracovní neschopnosti žalobce se týkalo provedené dokazování, konkrétně mzdový list žalobce pro rok 2016, ze kterého vyplývá, že v měsíci červnu 2016 byl žalobce v pracovní neschopnosti 14 dnů a dále po celou dobu měsíce července a srpna 2016. Je tedy zřejmé, že tvrzení žalobce v odvolání, že byl dne 31.8.2016 v pracovní neschopnosti, vyplynulo v řízení před soudem prvního stupně z provedeného dokazování tímto mzdovým listem, jedná se tedy o skutečnost, která v řízení vyšla dokazováním najevo a nejedná se o tvrzení nové či z tohoto důvodu nepřípustné.
21. Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu, jak byl zjištěn okresním soudem a shrnut v odůvodnění rozsudku č.j. 6C 191/2017-102 v odstavcích 3 – 12. Jak bylo uvedeno v předchozím odstavci, pokud jde o pracovní neschopnost žalobce v roce 2016, vycházel ze skutkového zjištění okresního soudu o trvání pracovní neschopnosti žalobce po část měsíce června 2016, v období celých měsíců července a srpna 2016 a dále v období od 1.10. do 11.10.2016. Odvolací soud doplnil dokazování a rozšířil skutková zjištění pouze ohledně otázky, zda a jak žalovaný při sporných částečných plněních vyjádřil svou vůli, který dluh plní.
22. Odvolací soud považuje za nesprávnou právní úvahu žalobce, na které založil své odvolání v této věci, že z důvodu existence pracovní neschopnosti žalobce dne 31.8.2016 (kdy podle neplatné výpovědi mělo dojít ke skončení pracovního poměru), tedy z důvodu existence ochranné doby podle § 53 odst. 2 zákoníku práce, nemohlo dojít ke skončení běhu výpovědní doby tohoto dne, neboť ochranná doba se do běhu výpovědní doby nezapočítává a toto nezapočítané období následně běželo po skončení pracovní neschopnosti v období 62 dní, tedy výpovědní doba měla správně skončit až 11.12.2016, tedy ve 4. čtvrtletí 2016. Rozhodným obdobím pro zjištění průměrného výdělku žalobce tak má být předcházející čtvrtletí, tedy 3. čtvrtletí 2016. Žalobce při této úvaze pomíjí § 54 písm. d) zákoníku práce, ze kterého vyplývá, že ochranná doba spočívající v pracovní neschopnosti se v případě výpovědi ve smyslu § 52 písm. g) zákoníku práce (předmětná výpověď byla žalobci dána právě z tohoto důvodu) neuplatní, resp. uplatní se pouze v případě těhotné zaměstnankyně, zaměstnankyně čerpající mateřskou dovolenou nebo zaměstnance nebo zaměstnankyně čerpající rodičovskou dovolenou. Protože žalobce v tomto zvláštním postavení nebyl a neplatná výpověď byla výpovědí ve smyslu § 52 písm. g) zákoníku práce, jeho pracovní neschopnost nepředstavuje ochrannou dobu a nemá žádný vliv na běh výpovědní doby (tento princip aproboval Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 13/2000, sice ve vztahu k běhu jiné lhůty, ale tam uvedené závěry jsou platné i pro tento případ).

23. Z výše uvedeného vyplývá, že na běh výpovědní lhůty z neplatné výpovědi neměla vliv pracovní neschopnost žalobce a tato výpovědní doba měla skončit dne 31.8.2016. V této souvislosti není rozhodné, že oba účastníci se (nesprávně) domnívají, že rozhodným obdobím pro určení průměrného výdělku žalobce pro stanovení předmětného nároku je 3. čtvrtletí 2016. Otázka, které období je rozhodné, je otázkou právní, nikoliv skutkovou, kterou by strany činily nespornou.
24. Protože žalobce žalovanému oznámil, že trvá na dalším zaměstnávání ještě v době běhu výpovědní doby (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 700/2001), nárok na náhradu mzdy při neplatném rozvázání pracovního poměru tak vzniká až dnem následujícím po uplynutí výpovědní doby a pro výpočet náhrady mzdy je přitom rozhodný průměrný výdělek zjištěný za kalendářní čtvrtletí předcházející vzniku nároku zaměstnance na náhradu mzdy bez ohledu na to, za které konkrétní (pozdější) období zaměstnanec nárok, případně část nároku, uplatnil u soudu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 991/2001, sp. zn. 21 Cdo 700/2001 a další). Jestliže výpovědní doba uplynula dne 31.8.2016, tedy ve 3. čtvrtletí, je rozhodným obdobím 2. čtvrtletí tohoto roku. Vzhledem k tomuto závěru se stává nadbytečnou právní argumentace obou účastníků týkající se stanovení pravděpodobného výdělku za období 3. čtvrtletí 2016, které tvoří drtivou většinu odvolacích námitek žalobce a obranné argumentace žalovaného.
25. Protože žalobce v tomto čtvrtletí řádně pracoval, zjistí se průměrný výdělek z hrubé mzdy zúčtované žalobci v tomto období a z odpracované doby v tomtéž období (§ 353 odst. 1 zákoníku práce), tyto údaje vyplývají ze zmíněného mzdového listu žalobce pro rok 2016. Mzdou ve smyslu § 353 odst. 1 zákoníku práce je mzda, kterou žalobce obdržel v tomto čtvrtletí podle příslušného mzdového výměru (jedná se o mzdový výměr ze dne 21.3.2016 účinný od 1.4.2016, nikoli předchozí z 1.2.2016 účinný v prvním čtvrtletí, kterým argumentuje žalobce). Mzdu tvoří základní mzda (§ 1 odst. 2 písm. a/ výměru), motivační prémie (písm. b/) a provize z obratu (písm. c/). Složkou mzdy za toto čtvrtletí nemohou být žalobcem požadované složky podle VSP programu (podíl z rabatového základu a podíl z hospodářského výsledku) podle extenzivního výkladu písm. d/ výměru, neboť žalobce v tomto čtvrtletí do tohoto systému dosud plně zařazen nebyl, respektive nacházel se v přechodném období vyjednávání o konkrétní podobě nastavení VSP programu pro jeho odměňování (nastavení tzv. cílové částky), kdy žalobce pobíral namísto těchto složek dočasnou motivační prémie (viz vnitřní mzdový předpis žalovaného PS-EÚ-002, část 2.3.2, bod třetí, č.l. 11: „individuální dočasná složka, stanovená na přechodnou dobu před konečným stanovením pravidla odměňování“, tedy motivační prémie podle písm. b/ výměru). Ostatně vzhledem k tomu, že ke shodě stran ohledně tohoto konečného stanovení pravidla odměňování (tzv. cílové částky) nedošlo, tyto konkrétní nároky podle VSP programu není podle čeho stanovit.
26. Z důvodu nedokončení procesu plného začlenění žalobce do VSP programu mu nevznikají žádné další mzdové nároky ve druhém čtvrtletí 2016 (viz výklad v předchozím odstavci), nevzniká mu z tohoto důvodu ani (původně žalobcem požadovaný) nárok na náhradu škody za žalované období (viz žalobcem následně akceptovaná zásada vyjádřená v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2343/2003, že z důvodu odpovědnosti zaměstnavatele za škodu má zaměstnanec nárok na náhradu veškeré majetkové újmy, která nespočívá ve ztrátě na výdělku, když tato újma je hrazena pomocí náhrady mzdy podle § 69 zákoníku práce). Také případné nároky z titulu žalobcem zmiňované diskriminace (nepožadované přímo v tomto řízení, ale zmiňované s ohledem na „správnou“ výši mzdy ve druhé čtvrtletí 2016), pokud by existovaly, mohou mít povahu nároků na náhradu škody či nemajetkové újmy, nikoli mzdových nároků a nejsou relevantní pro výpočet průměrného výdělku žalobce za druhé čtvrtletí 2016.
27. Průměrný výdělek pro stanovení předmětného nároku se zjišťuje jako hrubý hodinový výdělek. Okresní soud stanovil správně průměrný hodinový výdělek žalobce za 2. čtvrtletí 2016 v částce 361,85 Kč, jak ostatně vyplývá z tohoto mzdového listu. Žalovaný i okresní soud správně vycházejí pouze z těch složek mzdy, které souvisí s odpracovanou dobou (základní mzdy, obrátové provize,

motivační prémie), do výpočtu se nezahrnuje náhrada za dovolenou. Pololetní odměnu je třeba započíst v tomto čtvrtletí pouze zčásti, a to s ohledem na počet odpracovaných hodin (§ 358 zákoníku práce).

28. Při stanovení výše nároku na náhradu mzdy za měsíc prosinec 2016 (který je ke dni rozhodování odvolacího soudu jediným předmětem řízení), se postupuje tak, že takto zjištěný průměrný hrubý hodinový výdělek se násobí počtem pracovních hodin v tomto měsíci s ohledem na týdenní pracovní dobu žalobce (40 hodin) a počet pracovních dní a placených svátků v tomto měsíci, výsledkem je 176 pracovních hodin, jak správně uvádí okresní soud. Výsledkem je nárok ve výši 63.685,60 Kč za měsíc prosinec. Z tohoto nároku částka 44.268 Kč uvedená ve výroku I. původního rozsudku nebyla napadena odvoláním a je v právní moci. Dále částka 745,93 Kč byla žalobcem ohledně tohoto dílčího nároku vzata zpět a řízení v této části bylo zastaveno a vydaná rozhodnutí v tomto rozsahu zrušena (výrok III. tohoto rozsudku). Žalobce má tedy na tomto nároku ještě obdržet 18.671,67 Kč s příslušenstvím, napadený rozsudek byl proto v tomto rozsahu jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrzen (výrok IV. tohoto rozsudku). Žalobce však na tomto nároku požadoval dalších 41.684,40 Kč s příslušenstvím, v tomto rozsahu je jeho nárok nedůvodný a byl okresním soudem napadeným rozsudkem a doplňujícím rozsudkem správně zamítnut, v této části tedy byly obě rozhodnutí okresního soudu jako věcně správná podle § 219 o.s.ř. potvrzena (výrok VI. tohoto rozsudku).
29. Okresní soud však nesprávně (dokonce nad rámec požadovaného plnění žalobcem) přiznal žalobci úrok z prodlení z částky 63.685,60 Kč za dobu od 16.1.2017 do zaplacení (viz výrok I. původního rozsudku) v sazbě 8,5 % ročně namísto správné sazby 8,05 % ročně. Odvolací soud proto v tomto rozdílu podle § 220 o.s.ř. napadený rozsudek změnil tak, že jej zamítl (výrok V. tohoto rozsudku).
30. Protože odvolací soud z části změnil napadený rozsudek, ve smyslu § 224 odst. 2 o.s.ř. rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Soud postupuje podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 2 o.s.ř. podle kritéria úspěchu ve sporu s přihlédnutím k důvodům částečného zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby podle § 146 o.s.ř. Žalobce byl v tomto sporu úspěšný ohledně plnění, které mu bylo přiznáno výrokem I. původního rozsudku v rozsahu, ve kterém nebylo napadeno odvoláním, tedy ohledně částek 28.171 Kč a 2 x po 44.268 Kč. Dále byl úspěšný ohledně přisouzeného nároku za prosinec 2012 (výrok IV. tohoto rozsudku) ve výši 18.671,67 Kč, celkem tedy pro 135.378,67 Kč. Žalobce byl naproti tomu neúspěšný ohledně části nároku za prosinec 2016 ve výši 41.684,40 Kč (výrok VI. tohoto rozsudku). Za neúspěch nutno považovat také jeho částečné zpětvzetí žaloby pro 34.838 Kč, 61.102 Kč a 745,93 Kč, neboť v tomto rozsahu vzal žalobu částečně zpět nikoliv pro chování žalovaného, který v tomto rozsahu plnil na dluhy jiné. Neúspěch žalobce proto představuje 138.370,33 Kč. Míra úspěchu žalobce tedy činí 49,5 %, míra úspěchu žalovaného 50,5 %. Je tedy zřejmé, že míra úspěchu obou stran je stejná, proto nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti výroku III. není dovolání přípustné.

Proti výrokům I., II., IV., V., VI., VII. je přípustné dovolání za podmínek § 237 o.s.ř. podané do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

Pokud nebude splněno, co ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, lze podat návrh na jeho soudní výkon nebo exekuci.

České Budějovice 21. listopadu 2019

JUDr. Iveta Jiříková v.r.
předsedkyně senátu